

ΚΟΡΙΤΣΙ ΑΣΤΡΑΦΟΙ

ΑΛΙΣΑ
ΝΤΙΞΟΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕ ΜΕ είχε προειδοποιήσει πως, όταν θυμώνεις, μπορεί να εκτοξευτούν φωτεινές σπίθες από τα ακροδάχτυλά σου.

Αλλά αυτό ακριβώς συνέβη. Τη μια στιγμή παρακολουθούσα κάτι νταήδες στο προαύλιο του σχολείου να την πέφτουν στη μικρή μου αδερφή και την επόμενη ένωσα τα χέρια μου να καίνε και να μυρμηγκιάζουν, και, ξαφνικά, ακτίνες φωτός πετάχτηκαν από τις παλάμες μου, σαν να ερχόταν καταιγίδα με αστραπές.

Νομίζω πως εγώ τρόμαξα περισσότερο απ' όλους. Η αλήθεια είναι πως κανένας δεν είδε από πού προήλθαν οι σπίθες· πρόσεξαν μόνο μια λάμψη εκτυφλωτικού φωτός πίσω τους και μετά, όταν γύρισαν από την άλλη, με είδαν να στέκομαι εκεί πέρα κοιτάζο-

ντας με ορθάνοιχτα μάτια τα χέρια μου και κουνώντας τρελαμένη τα δάχτυλά μου.

Ένα από τα κορίτσια γέλασε πνιχτά όταν με είδε να φέρνω το χέρι μου μπροστά στο πρόσωπό μου - τόσο κοντά, που σχεδόν άγγιξε την άκρη της μύτης μου- και να εξετάζω προσεκτικά το μικρό μου δάχτυλο.

«Αυτή δεν είναι η μεγαλύτερη αδερφή σου, Κλάρα;» είπε ειρωνικά. «Τι στο καλό κάνει;»

«Είναι τόσο αλλόκοτη όσο κι εσύ!» πρόσθεσε γελώντας ένα άλλο κορίτσι όταν γύρισαν όλοι και με κοίταξαν απ' την κορφή ως τα νύχια. Ξεροκατάπια.

Για να είμαι ειλικρινής, το αρχικό μου σχέδιο δεν ήταν να σταματήσουν να ενοχλούν την Κλάρα και να στραφούν σε μένα. Απλώς είχα σκοπό να τους πω να την αφήσουν ήσυχη παρά να γίνω ανθρώπινο πυροτέχνημα και να τραβήξω την προσοχή τους. Ωστόσο, δεν έδιναν πια προσοχή στην Κλάρα και ούτε τους είχε κάνει ιδιαίτερη εντύπωση, απ' ό,τι φαίνεται, η τυχαία και ανεξήγητη έκρηξη φωτός στη μέση του προαυλίου.

Οπότε κάτι ήταν κι αυτό.

«Τι θες, Ωρόρα;» με ρώτησε ένα ψηλό αγόρι σηκώνοντας τα φρύδια του.

«Εεε... εεε...» τραύλισα, με τα χέρια μου ακόμα μπροστά στο πρόσωπό μου. «Απλώς... εεε... κοιτούσα το... σημάδι μου».

Άπλωσα το αριστερό μου

χέρι, για να μπορέσουν να δουν το σπειροειδές σημάδι στην παλάμη μου.

«Γεννήθηκα με αυτό. Παράξενο, ε; Τα σημάδια εμφανίζονται όταν ο δερματικός ιστός επουλώνεται πάνω από μια πληγή, για προστασία και ενδυνάμωση. Ενδιαφέρον. Σωστά;»

Δεν ήμουν και τόσο περήφανη γι' αυτά που έλεγα.

Η Κλάρα με κοίταξε λες και είχα χάσει τα λογικά μου. Προσπάθησα να σκεφτώ κάτι άλλο να πω, κάτι λίγο πιο εντυπωσιακό από τις πληροφορίες για την επούλωση του δερματικού ιστού, αλλά ήμουν ακόμα λιγάκι σοκαρισμένη από τις ακτίνες φωτός που είχαν εκτοξευτεί από τα χέρια μου. Δε μου είχε ξανασυμβεί ποτέ αυτό. Οι αρχινταήδες κοιτάχτηκαν μεταξύ τους σασιτισμένοι. Το ψηλό αγόρι άνοιξε το στόμα του να μιλήσει, αλλά, ευτυχώς, το κουδούνι χτύπησε ξαφνικά, και το διάλειμμα τέλειωσε.

«Μας έσωσε το κουδούνι! Έλα, Κλάρα. Θα σας δω αργότερα – χάρηκα που τα είπαμε!» Γέλασα ταραγμένη καθώς η Κλάρα έτρεξε για να σταθεί δίπλα μου. Έβαλα το χέρι μου γύρω της και την τράβηξα βιαστικά προς το κτίριο του σχολείου πριν προλάβουν να πουν κάτι άλλο.

Η Κίζυ το βρήκε ξεκαρδιστικό. Αποφάσισα να μην της μιλήσω για το θέμα με τις σπίθες που τινάχτηκαν από τα χέρια μου επειδή δεν ήθελα να νομίζει πως η καλύτερή της φίλη ήταν αλλόκοτη, αλλά δε χρειαζόταν να ανησυχώ. Ήξερε πως ήμουν αλλόκοτη.

«Επούλωση του δερματικού ιστού;» είπε χαχανίζοντας την ώρα που έβγαζε το αγαπημένο της στιλό από την κασετίνα της και άνοιγε το τετράδιό της, ενώ περιμέναμε την κυρία Ντάμζελ προκειμένου να αρχίσει το μάθημα αγωγή της υγείας.

«Ήταν το πρώτο πράγμα που μου ήρθε στο μυαλό». Αναστέναξα κοιτάζοντας επικριτικά την παλάμη μου, λες κι έφταιγε το σημάδι μου που είχα πει κάτι τόσο ηλίθιο. «Δε θα μ' αφήσουν να το ξεχάσω ποτέ. Νομίζω πως ένας απ' αυτούς είναι στην ίδια ομάδα γυμναστικής με τη Σούζι Μπράβο, οπότε πάω στοίχημα πως θα της τα πουν όλα».

Η Κίζυ κι εγώ ρίξαμε μια ματιά προς το μέρος όπου καθόταν η Σούζι, δίπλα στην Τζόρτζι Τέυλορ. Η Τζόρτζι έδειχνε στη Σούζι το νέο της απίθανο σακίδιο, που ήταν μαύρο και καλυμμένο με πολλά λουλουδάκια από νέον. Ήμουν σίγουρη πως ήταν το τελευταίο μαστ αξεσουάρ. Η Τζόρτζι ήταν η πιο στιλάτη μαθήτριά της χρονιάς μας -μπορεί κι όλου του σχολείου- χάρη στη μαμά

της, που ήταν υπεύθυνη δημοσίων σχέσεων σ' έναν σω-
ρό φίρμες, σχεδιαστές και διασημότητες. Η Τζόρτζι
έπαιρνε πάντα διάφορα πράγματα δωρεάν και ήταν πο-
λύ δημιουργική με το στιλ της. Ήταν σαν να την άκου-
γα να λέει στη Σούζι πως είχε ράψει η ίδια τα λουλούδια.

Κάποτε είχα προσπαθήσει να ράψω ένα σήμα κολύμ-
βησης στο σακάκι του σχολείου μου και κατάφερα να
ράψω και το πουλόβερ που φορούσα μαζί με το μανίκι
του σακακιού. Έσκισα και το πουλόβερ και το σακάκι
όταν προσπάθησα να τα ξηλώσω.

Η μόδα δεν είναι το δυνατό μου σημείο.

«Λοιπόν, ποιος νοιάζεται για το τι πιστεύει η Σούζι
Μπράβο;» είπε αυστηρά η Κίζυ πιάνοντας τα ανοιχτά
καστανά μαλλιά της σε μια χαλαρή αλογοουρά. «Η Κλά-
ρα είναι τυχερή που έχει μια αδερφή σαν και σένα να την
υπερασπίζεται. Ήταν πολύ γενναίο που έμεινες εκεί και
αντιμετώπισες εκείνους τους νταήδες. Εγώ δε θα μπο-
ρούσα να το κάνω».

Χαμογέλασα. Αυτό, φυσικά, ήταν ψέμα. Η Κίζυ είναι
ο πιο καλός άνθρωπος στον κόσμο, κι εγώ είμαι σε θέση
να το ξέρω επειδή είμαστε οι καλύτερες φίλες από πά-
ντα. Ζούμε στον ίδιο δρόμο και, από την πρώτη μέρα
που πήγαμε σχολείο, είμαστε «αχώριστες σαν σιαμαία»
(όπως λέει ο μπαμπάς μου). Είμαστε και οι δύο αρκετά
ντροπαλές, επομένως είναι λογικό να έχουμε κολλήσει
μεταξύ μας, ενώ άτομα σαν τη Σούζι Μπράβο απολαμ-
βάνουν να βρίσκονται στο κέντρο της προσοχής.

Το γεγονός, όμως, ότι είναι ντροπαλή και μικροκαμωμένη –στην πραγματικότητα είναι ένα από τα πιο κοντά κορίτσια της χρονιάς μας– δε σημαίνει πως η Κίζυ δεν είναι αρκετά γενναία ώστε να ορθώσει το ανάστημά της απέναντι στους νταήδες. Στην αρχή του τριμήνου κλότσησα, κατά λάθος, μια μπάλα ποδοσφαίρου προς το μέρος του κυρίου Μέρκιουρυ, του καινούριου στριμμένου δασκάλου μας στο μάθημα της φυσικής, και η μπάλα αναπήδησε στο μεγάλο φαλακρό του κεφάλι. Και μόλις εκείνος γύρισε αργά, αγριεμένος, προκειμένου να δει ποιος ήταν ο δράστης, η Κίζυ βγήκε μπροστά για να απολογηθεί. Προσπάθησα να διαμαρτυρηθώ, αλλά εκείνη μου είπε πολύ αυστηρά να σωπάσω. Κι επειδή είναι ο πιο καλός άνθρωπος στον κόσμο, ο κύριος Μέρκιουρυ της είπε απλώς να είναι πιο προσεκτική στο μέλλον, κι αυτό ήταν όλο. Γέλασε κιόλας. Αυτήν τη δύναμη έχει η Κίζυ πάνω στους ανθρώπους. Μπορεί να κάνει τον πιο στριμμένο δάσκαλο φυσικής του πλανήτη να γελάσει.

Αργότερα μου είπε ότι πήρε πάνω της το φταιξιμο επειδή εγώ είχα κάνει ήδη κακή αρχή με τον κύριο Μέρκιουρυ. Την εβδομάδα του επεισοδίου με την μπάλα ποδοσφαίρου, κουνούσα

το στιλό μου για να το κάνω να γράφει και κατά λάθος τίναξα μπλε μελάνι πάνω στο ατσαλάκωτο λευκό του πουκάμισο. Η Κίζυ δεν ήθελε να μπλέξω σε ακόμα περισσότερους μπελάδες.

Αν αυτό δεν είναι γενναιότητα, δεν ξέρω τι είναι.

Καθώς η κυρία Ντάμζελ έλεγε σε όλους μας να κάνουμε ησυχία για να ξεκινήσει το μάθημα, εγώ προσπάθησα να ξεχάσω την κουλή συζήτησή μου για το σημάδι και να σκεφτώ το αλλόκοτο πράγμα που είχε εκτοξευτεί από τα χέρια μου στο προαύλιο κι αν αυτό ήταν φυσιολογικό ή όχι. Δεν μπορούσα να θυμηθώ κανένα άλλο παιδί από τη χρονιά μας να εκτοξεύει ακτίνες φωτός προς τους συμμαθητές του, αλλά ίσως ήταν απλώς μέρος της ανάπτυξης κι εγώ μεγάλωνα πιο γρήγορα από τους άλλους. Η μαμά είχε πει πρόσφατα ότι φαινόμουν ψηλότερη. Οπότε μπορεί να ήταν οι πόνοι της ανάπτυξης ή κάτι τέτοιο;

Η κυρία Ντάμζελ μάς ανακοίνωσε ότι στο σημερινό μάθημα θα μαθαίναμε κάποια πράγματα για τη διατροφή και άρχισε να γράφει στον πίνακα. Ο Φρεντ Πέπε ρεύτηκε δυνατά, και η τάξη ξέσπασε σε χαχανητά. Είδα τη Σούζι και την Τζόρτζι να στριφογυρίζουν τα μάτια τους θεατρinίστικα. Ο Φρεντ πάντα προκαλούσε φασαρίες.

«Λοιπόν, Φρεντ» είπε κρυφογελώντας η κυρία Ντάμζελ και ξαναγύρισε προς την τάξη, «αυτή η εισαγωγή μπορεί να ήταν ασυνήθιστη, αλλά στην πραγματικότητα»

τα είσαι μέσα στο θέμα». Έδειξε τον πίνακα, όπου είχε γράψει τη λέξη «ΦΑΓΗΤΟ» με μεγάλα κεφαλαία γράμματα. «Ξέρει κανείς γιατί ρεύτηκε ο Φρεντ;»

«Επειδή είναι σιχαμένος» απάντησε η Σούζι τινάζοντας τα μακριά ξανθά μαλλιά της στην πλάτη της. Ο Φρεντ τής έβγαλε τη γλώσσα.

«Επειδή είχε πολλά αέρια!» τσίριξε κάποιος από το πίσω μέρος της αίθουσας, πράγμα που έκανε τους πάντες να ξεσπάσουν σε ασυγκράτητα γέλια.

Καθώς η κυρία Ντάμζελ επιχειρούσε να επαναφέρει την τάξη στην αίθουσα, εγώ έβγαλα το τηλέφωνό μου και προσπάθησα στα μουλωχτά, κάτω από το θρανίο μου, να αναζητήσω ονλάιν οτιδήποτε σχετικό με ηλεκτρισμό που βγαίνει από τα ακροδάχτυλά σου και με

ενεργειακές ακτίνες που εκτοξεύονται από τα χέρια σου, αλλά δε βρήκα τίποτε άλλο πέρα από κάποια άρθρα για σούπερ ήρωες κόμικς που μπορούν να δημιουργούν φως ή να προκαλούν αστραπές και τα σχετικά, πράγμα που δε με βοήθησε ιδιαίτερα.

Στη συνέχεια, ο Φρεντ έκανε κοροϊδευτικές γκριμάτσες κι έβγαζε τη γλώσσα του κάθε φορά που προσπαθούσε να μιλήσει η κυρία Ντάμζελ, και τη στιγμή που εκείνη πήγε να τον απειλήσει με τιμωρία αν δε σταματούσε, εγώ σήκωσα απότομα το χέρι μου.

«Ναι, Ωρόρα...» μου είπε αναστενάζοντας η κυρία Ντάμζελ.

«Δεν έχει καμία σχέση με το φαγητό, αλλά αναρωτιόμουν αν θα μπορούσατε να μας μιλήσετε για τους πόνους της ανάπτυξης».

«Για τους πόνους της ανάπτυξης;»

«Ναι». Πήρα βαθιά ανάσα. «Υπάρχει τίποτε αλλόκοτο που θα έπρεπε να ξέρουμε; Τίποτα... παράξενο που συμβαίνει;»

Έβλεπα την Κίζυ να με παρακολουθεί με περιέργεια και προσπάθησα να δείχνω όσο το δυνατόν πιο αθώα, λες και η ερώτηση είχε περάσει μόλις τυχαία από το μυαλό μου. Η κυρία Ντάμζελ φάνηκε έκπληκτη από την αλλαγή του αντικειμένου, αλλά δε φαινόταν ιδιαίτερα δυσαρεστημένη που είχε την ευκαιρία να ξεφύγει από το θέμα των αερίων. Έτσι κι αλλιώς, μια αράχνη στο περβάζι του παραθύρου είχε τραβήξει τώρα την προσοχή

του Φρεντ, και η κυρία Ντάμζελ χαμογέλασε με ανακούφιση καθώς η τάξη ησύχασε και πάλι.

«Τι ενδιαφέρουσα ερώτηση, Ωρόρα, αν και λίγο εκτός θέματος. Ναι, τώρα που θα γίνετε σύντομα δώδεκα ετών, μερικοί από σας μπορεί να νιώσετε τους πόνους της ανάπτυξης, κι αυτό σημαίνει ότι θα πονούν οι μύες σας, ιδιαίτερα οι μύες των ποδιών σας, καθώς κι όσοι βρίσκονται κοντά στις αρθρώσεις σας».

«Αυτό είναι όλο;» ρώτησα. «Μόνο... πόνοι; Τίποτε άλλο;»

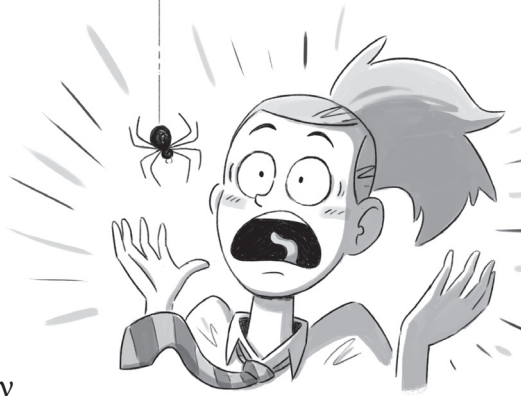
«Ει!» πετάχτηκε με ανυπομονησία η Σούζι. «Γιατί νομίζεις ότι λέγονται *πόντοι* της ανάπτυξης; Και τώρα μπορούμε να επιστρέψουμε στο φαγητό; Κι εγώ θέλω να κάνω μια σχετική και ενδιαφέρουσα ερώτηση, αντίθετα με *μερικά* άτομα». Μου έριξε μια ματιά όλο νόημα, και το πρόσωπό μου κοκκίνισε από ντροπή. «Κυρία Ντάμζελ, ποια είναι η καλύτερη διατροφική συμβουλή που μπορείτε να δώσετε σε πρωταθλητές γυμναστικής;»

Όταν το μάθημα τέλειωσε και ξεκινήσαμε να πάμε για το επόμενο, η Κίζυ σχολίασε πως ήμουν πολύ ήσυχη.

«Όχι, δεν ήμουν» αποκρίθηκα, παρότι δεν είχα πει λέξη μετά την ερώτησή μου για τους πόνους της ανάπτυξης.

Η κυρία Ντάμζελ δεν κατάφερε να επιβάλει για πολλή ώρα την ησυχία στην τάξη χάρη στον Φρεντ, που, όταν εκείνη γύρισε την πλάτη της, σύρθηκε κρυφά πίσω από τη Σούζι και κράτησε την αράχνη που είχε πά-

ρει από το περβάζι του πα-
ραθύρου μπροστά στο πρό-
σωπό της. Η Σούζι ούρλια-
ξε και πήδησε πάνω αναπο-
δογυρίζοντας το σκαμπό της
προτού ο Φρεντ αρχίσει να
την κυνηγάει γύρω γύρω στην
αίθουσα με την αράχνη στα χέρια του.

«Η κακόμοιρη η αράχνη» παρατήρησε η Κίζυ. «Χαί-
ρομαι που η κυρία Ντάμζελ ανάγκασε τον Φρεντ να τη
βγάλει έξω στο γρασίδι. Τα ουρλιαχτά της Σούζι θα το
τρόμαξαν το κακόμοιρο πλάσμα. Παραλίγο να σπάσουν
τα τύμπανά μου».

Έγνεψα καταφατικά, και η Κίζυ μού έριξε μια ματιά.

«Είσαι σίγουρη πως είσαι καλά;» με ρώτησε άλλη μία
φορά· πρέπει να ήταν η εκατοστή.

«Φυσικά. Είμαι τέλεια». Έλεγα ψέματα.

«Λες ψέματα» είπε η Κίζυ με ένα χαμόγελο όλο νόημα.

«Δε λέω ψέματα».

«Ναι, λες. Όταν λες ψέματα, η φωνή σου γίνεται πο-
λύ τσιριχτή. Σαν σφυρίχτρα για σκυλιά».

«Αποκλείεται!» τσίριξα. Η Κίζυ σήκωσε τα φρύδια
της θριαμβευτικά.

Έβηξα για να καθαρίσω τον λαιμό μου. «Αποκλείε-
ται» επανέλαβα, με φωνή που μάλλον θύμιζε γρύλισμα.

«ΕΝΤΑΞΕΙ λοιπόν. Αν θες να μιλήσεις, ξέρεις ότι μπο-
ρείς να μου πεις τα πάντα» είπε.

Έγνεψα καταφατικά, αλλά δεν υπήρχε καμία περίπτωση να της πω τι είχε συμβεί στο προαύλιο. Τουλάχιστον, μέχρι να βρω εγώ η ίδια την απάντηση.

Επειδή, αν δεν είναι πόνοι της ανάπτυξης το να πετάγονται ξαφνικά ακτίνες φωτός από τα χέρια σου όταν βλέπεις να πουλάνε νταηλίκι στη μικρή σου αδερφή, τότε τι είναι;

Και γιατί στο καλό είχε συμβεί σε μένα;

2

ΜΕ ΤΟ ΠΟΥ ΜΠΗΚΕ το αυτοκίνητο του μπαμπά στο δρομάκι του σχολείου προκειμένου να μας πάρει όταν σχολάσαμε, κατάλαβα πως η μέρα του δεν είχε πάει καλά.

Καθόταν στο τιμόνι συνοφρυωμένος, και μόλις το αυτοκίνητο σταμάτησε με ένα τράνταγμα μπροστά μας, είδα το παράξενο τικ του σαγονιού που τον πιάνει όταν η μαμά κάνει κάτι που τον ενοχλεί. Όταν ανεβάζει, ας πούμε, στο τέρμα την κεντρική θέρμανση και μετά αφήνει ορθάνοιχτα όλα τα παράθυρα του σπιτιού όλη μέρα. Ή όπως εκείνη τη φορά που είχε επιμείνει, παρά τη συμβουλή του μπαμπά, να αφήσει τη φίλη της τη Σάλλυ, που

